

PANOW (1) ai

a jasne; teksty nie oznaczają ó.

sg [m N pan(o)w.] ◊ f A panowę. ◊ [n N panowo. ◊ pl N subst panow(e).]

Sł stp notuje, Cn s.v. pańskie abo panowe pieniądze, Linde XVIII w.: panowy.

Przymiotnik dzierżawczy od „pan”:

1. [Od znac. ‘Bóg’; którego Bóg jest twórcą, autorem:

Wyrażenia: »sądy panowe«: sądy pánowe śpráwiedliwe *PsKra*k 1532 I4v.

»zakon panow«: Zakon pánow nie pokalany náwracáiąci dułze/ świádectwo pánowo wierne/
mądrość dawáiące máludkim. *PsKra*k 1532 I4v.]

2. Od znac. ‘chlebowdawca’; będący własnością chlebowdawcy: Pan Bog zna miły oycze że lie zá to
włtydzę/ Ze cie w brudney kofzuli y w pościałce widzę. Bieź rychley Netko przynieś kofzulę pánowę
HistLan C3v.

Cf PANOWSKI, PAŃSKI

AŻ, (ZCh)